

Когато царътъ се прибра въ стаята си, при него се яви князь Иоанъ. Задъханъ, развълнуванъ.

— Чичо !

— Знамъ, знамъ... Ехъ, наистина, сватбата ти ще се отложи. Но за колко? Нѣколко месеца. Толкова си чакалъ...

— Не е за това.

Царътъ се навъси.

— Тогава?... Говори!

— Току що бѣше при менъ князь Белота.

— Е ?

— Той самъ не иска да ти говори. Но чрезъ менъ те моли, заклина те, да не дигашъ сега тежка бранъ... Тъкмо сега, когато измѣнници готвятъ не добри нѣща. Тѣ ще използватъ негодуванието на народа...

— Не бой се, синко. Азъ ще отида да си свърша работата, и като се върна ютъ похода — тежко томува, който дръзнѣ въ мое отсъствие да размирява. И после — азъ ще взема съ себе си най-вѣрни хора. Въ похода никой нѣма да ми измѣни. Коца, Данъ, Георги, Шишманъ, Хрелко, Манастиръ, Саца, Рекирадъ... Борилъ ще го оставя въ Чрвенъ, съ заповѣдь да не напуска крепостъта, до като азъ не съмъ тукъ. Тебе ще оставя въ Търново, за да следишъ какво се върши. Когато ти си тукъ, не е ли все едно, че съмъ азъ? Трѣбва вече да се учишъ да ме замѣсташъ. И после, знаешъ ли що? Отъ Борилъ не се боя. Той е подълъ и страхливъ... като види лошото — омеква като круша.

Иоанъ тежко въздъхна. Поклати глава.

— И друго... Чичо, чичо, стига вече пролива кръвъ... Ще разгнѣвишъ Божията милость. Гледай, Тракия се превърна въ развалини, Долна земя дими отъ пожарища... Съ хиляди люде скитатъ голи и боси, безъ домъ и залъкъ хлѣбъ... Куманитѣ вече много свирепствуватъ. Защо имъ позволявашъ да посичатъ пленници въ жертва на боговетѣ си? Цѣлиятъ свѣтъ е писналъ до Бога отъ тебе... А и у насъ не е всичко въ редъ. Парицитѣ не успѣватъ да прибератъ хлѣба си, месото едва стига за войската,